

КОТЕЛЪ И КОТЛЕНЦИ

Георги Раковски

Опитъ за сближение на балканскитѣ държави. Дълбоко огорченъ, Раковски не спрѣлъ да работи. Сега той намислилъ да сближи сърби, гърци, черногорци и българи, та съ общи сили да нападнатъ Турция и да освободятъ всички християнски народи. За това той отишълъ въ столицата на Гърция — Атина — така, както си билъ облѣченъ съ войводска униформа, съ сабята и оржието си, придруженъ отъ единъ черногорски офицеръ и единъ български студентъ. Тука той се срѣщналъ съ видни гърци, говорилъ имъ и ги убеждавалъ въ нуждата отъ общъ съюзъ за борба противъ турцитѣ. Отъ Атина заминалъ за Цетина и се върналъ пакъ въ Бѣлградъ. Но отъ опита му не излѣзло нищо. Разбралъ само, че сърби и гърци искатъ да се изгонятъ турцитѣ и да се освободятъ християнитѣ, но искали и да заграбятъ българскитѣ земи.

Законъ за народнитѣ чети. Раковски се прибралъ въ Букурещъ и наново събралъ около себе си всички български войводи и бунтовници. Една надежда оставала за него: четитѣ. Само българскитѣ чети и бунтовници, като навлизатъ въ България, ще събудятъ народа и ще го вдигнатъ на възстание.

Тука, въ Букурещъ, той изработилъ привремененъ законъ за българскитѣ чети. Споредъ този законъ, се образувало едно **върховно началство**. Всички войводи се задължавали да се подчиняватъ на единъ главенъ войвода. За главенъ войвода билъ избранъ Раковски, а за негови помощници — войводитѣ Панайотъ Хитовъ и Филипъ Тотю. Само върховното началство имало право да въоръжава и разпорежда съ четитѣ.

Презъ 1867 година върховното началство решило да изпрати десетъ чети. Но отъ тѣхъ минали Дунава само две — четата на Ф. Тотя и П. Хитовъ.

Смъртъта на Раковски. Отъ много трудъ, тревоги, ядове, преследване и неуседналъ животъ Раковски отслабналъ и заболѣлъ. Станалъ неспособенъ за